

En gang spejder...

En gang spejder ...

3 Glæd jer. Et nyt år, en ny begyndelse og et nyt håb

– leder

4 Spejderlivet – en dannelsesrejse

– spejderarbejdet som karakterudvikling

6 Grønne Hjerter i Regstrup

– en lokal succes

9 Engang spejder, altid spejder

– spejderarbejde som menighedsarbejde

12 En helt anden virkelighed

– lejrliv som trosoplæring

14 Spejderliv

– fotoreportage

16 Her er alle børn værdifulde

– ny spejderkreds på Amagerbro

19 Nyt præstepar i Vrå

– med fokus på børn, unge og børnefamilier

22 Har du prøvet en genstart?

– om fornyelsesprocessen Genstart2025

25 Børnene bliver min mærkesag

– portræt af Nicolas Fromsejer

28 Velkommen i strikkeklubben

– håndarbejde baner vejen for de svære spørgsmål

30 Om at blive døbt

– serie af samtaler med nydøbte

31 Ny ansættelse i BaptistKirken

31 Navne

32 Mod og begejstring i Østhimmerland

– serie om menigheder

34 Flygtninge fra Chin Staten

– rejseberetning fra Morten Kofoed

36 Lad os gå en tur sammen

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 1, 2024 – 171. årgang

Forsidefoto: Christian Sandbæk, DBS

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 26. april 2024. Deadline 19. februar
Nr. 3: 12. juli 2024. Deadline 13. maj
Nr. 4: 11. oktober 2024. Deadline 12. august

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Mads Leth
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk
Renate Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: **Ole Engel**

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Glæd jer. Et nyt år, en ny begyndelse og et nyt håb

Inden for Baptistkirken i Danmark arbejdes der hårdt og målrettet på en bedre fremtid.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Christian Sandbæk, DBS

Alle med tilknytning til Baptistkirken har et kendskab til baptist-spejderne. Lidt generelt kan man måske beskrive kendskabet til spejderne ud fra to vinkler. Den første vinkel, hvor man er tæt involveret og har mange gode minder om sammenhold, sjove hverdagsaftner med engagerede førere og fantastiske lejre med bål og hikes og bamser i soveposen; og den anden vinkel, hvor man har hørt meget om spejderlivet uden selv at have været en del af det. Det kan betyde en vis usikkerhed omkring det egentlige indhold og formål. Enkelte har måske endda den forståelse, at spejderliv ikke har så meget med Gud at gøre, og det derfor nok ikke er så relevant i kirken.

Menneskesynet

Det overordnede tema for dette blad er spejderarbejdet, fordi utallige børn igennem tiden har haft deres færden i Baptistkirkens spejderarbejde, og fordi næsten lige så mange dedikerede førere har været dybt engagerede i at formidle et menneskesyn, hvor der tilbydes fællesskab

med plads og nærvær til det enkelte barn og en forkyndelse om Gud som skaber og opretholder og Jesus som en ven, man altid kan komme til.

Håbet

Men det første blad i år handler også om håb for fremtiden. Vi skal læse om børn og unges dannelse og trosudvikling, både inden for spejderne og inden for menighedsarbejdet. Der er tilbageblik og historisk gennemgang, men også en beskrivelse af en ny spejderkreds ved Købnerkirken på Amager.

Den nyvalgte ledelse i Baptistkirken i Danmark arbejder hårdt på at finde strategier for fremtiden, og vi bringer den første beskrivelse i den serie, der vil beskrive processen, som kaldes: Genstart2025.

I øjeblikket sker det glædelige, at en del unge er blevet døbt, og det betyder, at vi i dette og de kommende blade vil bringe nogle af de nydøbtes fortællinger om deres bevæggrunde for at lade sig døbe.

Glæd jer. Et nyt år, en ny begyndelse og et nyt håb.

Spejderlivet – en dannelsesrejse

☰ Troels Forchhammer

📷 Pernille Bille Tvedt

Lord Robert Baden-Powell udviklede spejder-ideen i 1907, fordi han ønskede at opbygge karakteren hos drenge – senere kom pigerne til.

Spejderbevægelsens stifter, Lord Robert Baden-Powell, har beskrevet målet med spejderarbejdet som at udvikle kvinder og mænd som medborgere gennem de tre H'er: »Health, Happiness and Helpfulness«,¹ men han vender ofte også tilbage til, at målet er at udvikle »karakter«. »Det er vigtigere end noget andet for en knægt, som skal skabe sig en plads i livet.«

Målet er at udvikle hele mennesker

I den moderne spejderbevægelse er der enighed om, at spejderarbejdet skal udvikle børn

og unge som hele mennesker; det vil sige socialt, fysisk, intellektuelt, følelsesmæssigt og åndeligt samt et sjette element, som man bruger forskellige ord for. WAGGS kalder det »moralisk udvikling«, mens WOSM taler om »karakterudvikling«.² De danske spejderkorps undgår begge begreber. KFUM-Spejderne i Danmark og Danske Baptisters Spejderkorps taler om »at udvikle sig selvstændigt«, mens Det Danske Spejderkorps (DDS) bruger udtrykket »identitetsmæssig udvikling«. I artiklen her vil det blive betegnet karakterudvikling.

Uanset ordvalg er der enighed om, at social, fysisk, intellektuel, følelsesmæssig og åndelig udvikling – *det hele smelter sammen i karakterudviklingen*. Det peger frem mod spejderbevægelsens mål om at udvikle aktive, selvstændige og ansvarlige medborgere i vores lokale, nationale og internationale samfund. Personlig udvikling er spejderbevægelsens udtrykkelige formål, og fordi *det sociale, fysiske, intellektuelle, følelsesmæssige og åndelige* indgår i karakterudviklingen, får den personlige udvikling to retninger – indad og udad.

»Personlig udvikling er spejderbevægelsens udtrykkelige formål.«

» Her handler det om det aktive medborgerskab – viljen til at gøre en positiv forskel i verden. «

Ansvar for sig selv

Uanset navn har karakterudvikling en indadrettet virkning. Det drejer sig om at smelte alle den personlige udviklings elementer og at leve med integritet – at »leve oprigtigt efter sit værdisystem med selvrespekt og selv-værd. At tage ansvar for sin egen udvikling og sine egne handlinger.« Ud over værdier som respekt, loyalitet, og ansvarlighed, ligger der i den indadrettede side af karakterudviklingen også det at have både mod og vedholdenhed til at gennemføre at gøre det rigtige, det gode.

Ansvar for andre

Den anden retning er, naturligvis, udad. Her handler det om det aktive medborgerskab – viljen til at gøre en positiv forskel i verden, til

at hjælpe andre mennesker, til at værdsætte forskellighed og at respektere sine medmenesker. Samtidig handler det også om vores forhold til den naturlige verden: Om respekt for alt liv og for naturens indbyggede værdi.

Et dannelsesprojekt

I en dansk spejdersammenhæng er det nemt at forstå spejderbevægelsens formål om at udvikle børn og unge som et dannelsesprojekt.

Spejderbevægelsens dannelsesprojekt er i meget høj grad drevet af de værdier, der ligger til grund for spejderarbejdet. De værdier er dels udtrykt i Spejderloven og Spejderløftet, og dels i tre søjler, der beskriver, hvordan en spejder forholder sig til det åndelige, til sin omverden og til sig selv. Det værdisæt danner

grundlag for det ideal, som spejderbevægelsens dannelsesproces – eller karakterudvikling – stræber imod.

Spejderbevægelsen tager sit udgangspunkt i værdier, i tanken om det aktive medborgerskab og i ønsket om at udvikle hele mennesker. Specifikke kundskaber og færdigheder er mindre vigtige – de er et virkemiddel snarere end et egentligt mål.

Troels Forchhammer

- medlem af Det Danske Spejderkorps i 50 år
- har siden 2008 arbejdet nationalt og internationalt med at definere det gode spejderarbejde og spejderidéen
- har været med til at beskrive Spejdermetoden for DDS, for Foreningen Spejderne og for WOSM

- 1 Oversat: Sundhed, Glæde og Hjælpsomhed
- 2 WAGGS og WOSM: henholdsvis pige- og drengespejdernes verdensorganisationer

Grønne Hjerte i Regstrup

GRØNNE
HJERTE

[≡] Mads Leth

[📷] Private

Regstrup er en typisk udkantsdansk mindre stationsby sydvest for Holbæk – men alligevel noget særligt.

Ved første øjekast virker Regstrup et kvarters kørsel sydvest for Holbæk ikke som noget særligt. Det er en typisk udkantsdansk mindre stationsby på godt 2000 indbyggere med Dagli'Brugs, hovedgade med nogle få butikker og et trinbræt med tilhørende billet-

automat og læskur, som toget mellem Holbæk og Kalundborg stopper ud for én gang i timen.

Under den provinsielle overflade

Ved nærmere eftersyn afslører Regstrup noget ganske uventet, for nede ad hovedgaden knap

»» Spejderkredsen blev meget mere synlig i bybilledet fysisk, men også i kraft af nye aktiviteter.««

en kilometer fra stationen ligger *Grønne Hjerter* som er Holbæk- og RegstrupSpejdernes spejderhytte. Hytte er faktisk en forkert betegnelse, for *Grønne Hjerter* er meget mere end bare en spejderhytte. Det er et projekt, eller rettere adskillige projekter, der bunder i en succesfuld vision om at integrere spejderarbejdet med lokalsamfundet.

Udgangspunktet var en spejderhytte

Idéen om *Grønne Hjerter* opstod i 2015. På det tidspunkt havde spejderkredsen lidt mere end 70 medlemmer, og den gamle spejderhytte fra 1973 lå gemt og klemmt inde mellem Regstrup Å, parcelhuse og et plejehjem. Men så fik man pludselig mulighed for at købe et stykke grund ud mod hovedgaden, og 1200 m² blev til 2000 m².

Der blev bygget en stor bålhytte og faciliteter til klatring, og spejderkredsen blev meget mere synlig i bybilledet fysisk, men også i kraft af nye aktiviteter. Man begyndte med stor succes at arrangere bl.a. bålbio under åben himmel, Sankt Hans og Fastelavn i samarbejde med Dagli'Brugsen.

Begivenhederne tog fart, og i 2018 blev der bygget et nyt, veldesignet anneks til spejdergrej: *Koglen*. Man købte endnu en nabogrund med værksted på den anden side af åen samt en shelterplads bagved plejehjemmet. I 2019 blev der her bygget to sheltere med 22 pladser, som skoleklasser kan benytte sig af.

Stigende aktivitetsniveau – flere spejdere

Spejderkredsens medlemstal voksede støt i takt med aktivitetsniveauet. Under corona rundede man 180 medlemmer – mere end en fordobling af medlemstallet på blot fem år! I dag kender alle i byen projekt *Grønne Hjerter*. Der er godt 140 medlemmer af spejderkredsen, som dermed er landets største, og den udgør ikke mindre end 16% af Danske Baptisters Spejderkorps målt på antal medlemmer.

Der er spejdermøder i Regstrup hver mandag fra 17 til 21 med 16 ledere i fuldt sving med spejdermøder i patruljer, hele

to roverklaner (spejdere på 17 år og opefter) samt forældrestøttet fællesspisning. Derudover er der familiespejder for 3-6 årige børn og deres forældre eller bedsteforældre hver anden søndag.

Udviklingsplaner

Det nyeste skud på *Grønne Hjerter*s stamme er *1000 meter skoven*: En 1700 m² stor grund med masser af træer, en lille sø og en høj. En lille skov midt i byen. Læg dertil planerne om, at det værksted, man købte i 2018, skal omdannes til *Drivkraften*, et multifunktionshus malet i klassisk rød, svensk stil med vandturbiner i åen og solceller på taget.

Hertil kommer *Kajakzonen* ved havnen i Holbæk, hvor kredsens 17 kajaker og 3 kanoer kan benyttes af spejdere og andre, der træner til en tur på fjorden. Endelig er der planer om etablering af *Skovens Portal* ved spejdernes gamle hytte ved Jerndals Mølle i Hvalsø. Projekter og visioner er der nok af hos Holbæk- og RegstrupSpejderne!

Idémager og bagmand

Men hvor kommer alle de idéer fra? Hvad med penge til aktiviteter og ikke mindst grunde og byggerier? Hvem har energien og tiden til at drive noget så omfattende?

Bagmanden og initiativtageren er Jimmy Singerholm på 39 år. Han har været baptist-spejder i mere end 32 år og er én af kredsens tre kredsførere. I dag viser han rundt på spejdergrunden i Regstrup, hvor han har brugt

»» Spejder er så meget mere end bare knob og bål««

» En succesfuld vision om at integrere spejderarbejdet med lokalsamfundet. «

→ ufatteligt mange timer. Hytten benyttes flittigt også af andre end spejderne. I dag er der ADHD-café i salen, et kommunalt tilbud til borgere med den diagnose og deres pårørende.

Jimmy er udover at være idémager også ansvarlig for kredsens eksterne relationer. Han bruger 18-22 timer om ugen på spejder ved siden af sit fuldtidsjob som tømrer. Han søger fonde, laver lobbyarbejde hos lokalrådet og kommunalpolitikere, netværker med naboer og venner af spejderne samt brugerne af kredsens mange faciliteter. Desuden skal der laves førerpleje og førertræning, arrangeres og afholdes spejdermøder, weekendture og kredsommerlejr, som fx sommerlejr på Færøerne i 2024.

»Siden 2015 har vi modtaget et sted mellem 3,5 og 4 millioner kroner fra almennyttige fonde og i kommunaltilskud«, siger Jimmy og smiler. Det tager lang tid og kræver tålmodighed. Samarbejdet med Holbæk Kommune fungerer rigtig godt, og på kommunen kan man nemt se idéen i og nytten af projekt *Grønne Hjerter*.

Grønne Hjerter

Rundvisningen på *Grønne Hjerter* slutter foran gavlen til spejderhytten i hovedgaden, hvorpå en lokal graffitimaler har lavet et gigantisk

maleri. På kunstværket sidder tre spejdere ved kanten af Regstrup Å og hygger sig i det fri: »For i Regstrup foregår 95% af alt spejderarbejde udendørs i naturen«, forklarer Jimmy Singerholm.

»Spejder er så meget mere end bare knob og bål«, står der på spejderkredsens facebookside, og intet kunne være mere sandt. I Regstrup er spejderiet byens puls. Det er en vision om stærke venskaber, spændende aktiviteter og oplevelser i naturen. Det er *Grønne Hjerter*!

» Ikke mindre end 16% af Danske Baptisters Spejderkorps målt på antal medlemmer. «

En gang spejder, altid spejder

Når frivillige foreninger er levedygtige gennem hundrede år, er det værd at undersøge deres DNA og historie. Det gælder også Danske Baptisters Spejderkorps. Spejder er ikke noget, man går til. Det er noget man er!

[≡] Anne-Marie Winther
[📷] Private

Da jeg var syv år, gik jeg i klasse med Mette, der var spejder, og jeg spurgte hende, om jeg kunne blive spejder. Og så begyndte jeg som »lærke« i Nørresundby. Jeg blev døbt,

da jeg var knap elleve år. Min spejderfører var med til min dåb, og hun hjalp mig til et spejdermøde med at fortælle, hvad det er at blive døbt som baptist.

»» Spejderarbejde emmer af eventyr, leg, udeliv og gode udfordringer. ««

→ Særligt fællesskab

Spejderarbejde emmer af eventyr, leg, udeliv og gode udfordringer. De fleste tidligere spejdere tænker tilbage på helt sublime oplevelser på lejr og ved de ugentlige møder – oplevelser, som har bidt sig fast, fordi der er en særlig forbundethed og et særligt fællesskab. Der er nok også nogen, der mislykkedes i forhold til spejderfællesskabet.

De rå blå fra Vrå

De første kredse blev etableret i 1930. Vrå kreds blev stiftet i 1972, og gennem kredsens 50 år har mindst 1.000 børn været baptist-spejdere i Vrå. Folk i byen kender bedst kirken gennem spejderarbejdet. Mens mange spejdere har et hus/mødested i naturen, fungerer Vrå Baptistkirke og dens store grund som »klubhus«. Her mødes hele kirkens arbejde inklusive spejderarbejdet. Når forskellige grupper skal dele køkken og andre vigtige lokaler, er det nødvendigt at forstå *fællesskab* som en fælles forpligtelse og ansvar.

Det gælder i det store som økonomi fx til nyinvesteringer, og ikke mindst i det små, som at være fælles om kaffedåserne, og at det er ok for alle at bruge maden og mælken i køleskabet, medmindre det er mærket »reserveret«. Det kræver vilje at huske at købe småkager på spejdernes konto, hvis småkagerne er brugt

til førermødet. Vi har en dygtig køkkenmand – selv tidligere spejder – og det betyder noget, at han bliver respekteret for sin frivillige indsats. Det gør vi bedst ved at snakke sammen og følge de regler, der er for brug af fx køkken og rengøringsmidler. Og at der findes *nåde* i betydningen »en large holdning til hinanden« de forskellige grupper imellem!

DBS i Vrå er stadig en stor, velfungerende spejderkreds, fordi menighedsfolk altid har støttet spejderarbejdet praktisk. Stærke familiebånd og venskaber mellem en flok mænd og kvinder, der er vokset op i menigheden og har taget venner med i menigheds- og spejderarbejdet, har en stor betydning for kontinuiteten i Vrå kreds.

Sport er ofte præget af en stærk konkurrencementalitet, som ikke tiltaler alle børn. Det er en kunst at give plads til alle børn, hvor mange er vant til at blive betragtet som verdens centrum, og andre er meget stille. Det er spejderlivet måske særlig godt til, fordi det er et udendørs liv med forventning om, at alle gør deres bedste. Spejderarbejde såvel som menighedsarbejde kræver rummelighed, tålmodighed og accept.

Spejdere og tro

Forkyndelse har altid været en del af spejderlivet. Den skal være enkel og gerne tilsat leg

eller aktivitet. En »grøn« kristendom går godt igennem til spejderne. Vi forkynder Gud som skaber og opretholder, og den vi elsker ved at passe på skaberværket; og Jesus som ven, og den vi kan gå til og bede om hjælp.

At forkynde for børn i dag kræver indlevelse i en kultur med stor uvidenhed om bibelhistorie, og et stort kendskab til børneliv med angst, ensomhed, enorm travlhed, begrænset udeliv, forvirring, curlingforældre m.m.

Børn – dengang og nu

Hvad er forskellen på de spejderbørn, vi har i dag, og dem, vi selv var, eller dem vi kendte for kun 10-15 år siden?

Børn i dag har ikke lært »gadereglerne«. Altså hvordan børn i forskellige aldersklasser leger med hinanden og lærer at lege uden voksnes indblanding. Fri leg giver sociale kompetencer. Når man leger med andre, lærer man sig selv at kende, sine styrker og svagheder. Hvordan man leger med andre, og hvordan man tror på sig selv, er vigtige kompetencer. Børn i dag har tendens til at tåle mindre modstand. De er mere bløde og mindre modstandsdygtige overfor stress – og de har forældre med på sidelinjen, lige meget hvor de færdes.

»» Forkyndelse har altid været en del af spejderlivet. ««

Ansvar

Vi tager ansvar for os selv, for at finde vores tro, for at passe på hinanden og den verden vi lever i. Vi giver børn og unge ansvar, så de bliver bedre rustet til livet.

Respekt

Vi har respekt for hinanden og det enkelte menneske, og ser værdien i forskelligheder.

Mod

Vi giver mod til at tage standpunkt, rykke grænser og gøre en forskel.

Spejdere i 100 år

I 2007 havde spejderbevægelsen eksisteret i 100 år. I begyndelsen var metoden og pædagogikken helt unik og brød totalt med det almindelige syn på børn og unge. I dag findes der vel ikke den skole, hvor man ikke arbejder i smågrupper, eller den børneinstitution, der ikke laver bål og snobrød og tager på tur i naturen.

Det er ganske udmærket, men det er ikke spejderarbejde. Hele spejderbevægelsens værdigrundlag mangler, nemlig at udvikle

børn og unge til »hele« mennesker. Spejderlov og -løfte giver retningslinjer for det bærende værdigrundlag, der af spejderbevægelsens verdensorganisationer er formuleret: »Duty to Self, Duty to Others, Duty to God« – »du er forpligtet overfor dig selv, overfor andre og overfor Gud«.

Anne-Marie Winther

- baptistpræst og spejder i Vrå fra 2013-23
- nytiltrådt præst i Brande Baptistkirke

En helt anden virkelighed

Baptistspejderne udgør en grænseflade mellem kirken og det omgivende samfund.

[≡] Hanne Kiel

[📷] Jacob Pihl, DBS

spejderarbejdet mødes menigheden og det omgivende samfund. En del af spejderne og førerne har deres rod i baptistmenigheden, men virkeligheden er ofte, at flertallet er uden kontakt med menighedens liv. Det betyder, at spejderarbejdet bliver kontaktpunktet til menighedslivet og det sted, hvor spejderne møder kristen tro og livsholdning.

Alle spejdere og førere lever størsteparten af deres liv i det sekulære samfund, hvad enten

de er tilknyttet menigheden eller ej. Selv i mange menighedshjem, hvor troen spiller en rolle, er hverdagen uden andagt, uden bøn, og børnene lærer fx ikke at bede aftenbøn: »Bede – det er noget, vi gør i kirken«.

En alternativ virkelighed

I den sammenhæng giver spejdernes lejrlev en helt særlig mulighed. På weekendture og især på sommerlejr etableres en fælles virkelighed.

Alle deltagerne er rykket ud af deres respektive hverdage og ind i en ny virkelighed, hvor det er muligt at skabe rammer for en livsform med en anderledes struktur.

Lejrens anderledes virkelighed gør det muligt at se bort fra hverdagens ritualer og etablere et alternativ. Derfor bliver det naturligt, at alle

»Og vigtigst af alt: at lære spejderne at bede.«

dage indledes med morgenandagt og afsluttes med aftenandagt ved lejrålet, og alle måltider indtages i fællesskab omkring bordet og indledes med at synge bordvers. Det, der for mange af deltagerne er utænkeligt i hverdagen, er et naturligt ritual på spejderlejr, for »sådan gør vi her«. Det er lejrens virkelighed – en virkelighed, der gør det naturligt at gå til nadvergudstjeneste i lejrkirken på Øksedal flere aftener i løbet af en uges lejr og sidde i stilheden og dele brød og vin med de kammerater, man har delt dagens arbejde og leg med.

Lejrens virkelighed er i høj grad defineret af, at spejderne er i naturen, og lejrens liv foregår under åben himmel. Naturoplevelser

»For mange smelter naturoplevelserne sammen med troserfaringerne til en helhed: Gud er for dem især Skaberen.«

fylder bevidstheden i langt højere grad end i en hverdag med skolegang, sport og computerspil. Spejderne oplever naturens mangfoldighed. Det giver et naturligt afsæt for at forkynde, at naturen – og vi selv – er Guds skaberværk. For mange smelter naturoplevelserne sammen med troserfaringerne til en helhed: Gud er for dem især Skaberen.

Førstehåndsoplevelse af kristen tro

Lejrens alternative virkelighed er en enestående mulighed for at give spejderne førstehåndsoplevelser af tro. Hverdagslivet byder på få muligheder for at få eller formidle trosoplevelser, men fællesskabet på en uges sommerlejr eller en oplevelsesrig weekendtur gør det muligt at skabe et rum, hvor troen kan komme til udtryk.

Spejderne får mulighed for at opleve et trosojeblik, når fællesskabet sætter troen på dagsordenen ved at fortælle bibelhistorie og forklare, hvad tro er – på den udgave af det danske sprog, som er naturligt for en 10-årig spejder.

Og vigtigst af alt: at lære spejderne at bede – både Fadervor, ridderbønnen og forskellige skrevne bønner, men først og fremmest den personlige bøn, der mest af alt er en samtale med Gud. Har spejderne fået det med sig, har de fået en værdi, der kan bære livet.

»Lejrens hverdag kan etablere et fællesskab, hvor det kristne menneskesyn danner fundament.«

Næstekærlighed som kristen livsform

Netop fordi spejderne er udenfor hverdagens rammer, er det muligt at give dem en førstehåndsoplevelse af et fællesskab defineret ved næstekærlighed. Lejrens hverdag kan etablere et fællesskab, hvor det kristne menneskesyn danner fundament.

Her er vi alle lige, for vi er alle skabt i Guds billede, og her møder vi hinanden med respekt uanset evner, erfaringer og alder. Ingen er vigtigere end andre, og ingen lades i stikken. Vi støtter og hjælper hinanden og tager vare på hinanden. Alle har en opgave, og alle har betydning. Og ikke mindst: Her hjælper vi alle hinanden, og vi bliver ved, til alle er færdige.

Det fællesskab giver en naturlig mulighed for at tale med spejderne om netop næstekærligheden og om Jesus Kristus, der har lært os, at »Du skal elske Herren din Gud – og din næste som dig selv«.

Dybest set skal lejren gøre gudsrigets etik virkelig – så godt, som vi nu formår det.

[📷] Jacob Pihl og
Christian Sandbæk,
DBS

Bjarne Fich og
Magnus Rossander,
SPEJDERNE

Baptistspejderne på Spejdernes Lejr 2022

Spejdernes Lejr 2022

Her er alle børn værdifulde

Købnerkirken startede AmagerbroSpejderne – en storby spejderkreds – i 2021.

Der er nu 23 spejdere i flok og trop.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] AmagerbroSpejderne

Købnerkirken på Amager er en gammel spejdermenighed, men spejderkredsen blev lukket for mange år siden. Unge mennesker er siden kommet til menigheden. Nogle som selv har været spejdere hele deres unge liv – i Tølløse, Herlev og Vrå. De brændte for at lave spejderarbejde, men det skulle ikke være en døgnflue. Der skulle være ledere nok til, at det blev holdbart. Det var der i 2021.

Signe Lund Christensen, 40, Johanne Kofoed Lundegaard, 27, og Emma Boeriis, 25, er tre af de syv ledere i den nye spejderkreds, der nu tæller 23 spejdere. En storby-spejderkreds, som holder til på Skotlands Plads, et grønt område lige op til et stort socialt boligområde og lige ved siden af Købnerkirken.

Spejderne er for nylig blevet delt i flok og trop, så nu har de små nogle at se op til: »Det er noget af det svære ved at starte fra scratch. Der er ikke nogle større spejdere, der kan vise de yngre, hvordan man gør.«

Fordele ved byspejderi

»Vi er meget synlige i bybilledet. Mange kommer forbi Skotlands Plads, mens vi holder spejdermøde torsdag aften. Når vi laver snobrød, dukker der ofte nogle børn op. De kan se os fra altanerne. Det er sjældent, man er så synlige

som spejdere«, siger Signe og tilføjer, at selvom de er i byen, har de mange muligheder. De har fx været på Naturcenter Amager Strand for penge, de fik fra DUF, Dansk Ungdoms Fællesråd. Herfra fik de også penge til to fine, nye telte. Men de mangler et sted, hvor de kan have rafter, så det kniber med at træne pionering.

»En storby-spejderkreds, som holder til på Skotlands Plads, et grønt område lige op til et stort socialt boligområde.«

Signe fortsætter: »Vi propper ikke vildt meget natur ind i børnene, men på weekends bruger vi naturen mere. Og så elsker spejderne at samle skrald.« Og Johanne tilføjer: »Og netop skraldeindsamling er en af de måder, hvor vi kan lære spejderne, hvordan man passer på naturen og klimaet.«

Spejderne og menigheden

Johanne synes, det har været sjovt at starte noget nyt: »Købnerkirken var en menighed, der savnede den energi, der er i spejderarbejdet. Mange har selv været spejdere og ledere, også her på Amager.« Signe, der også er menighedsrådsformand, fortæller om begejstrede bifald, når spejderne gjorde noget nyt.

Spejderne og nogle forældre deltager nu i familiegudstjenesterne, Lucia-optoget står spejderne for, ligeså fastelavn. Alle er oplagte anledninger, hvor børnene kommer i kirken. Er det dårligt vejr, er mødet indenfor i kirken.

Menigheden donerede fra starten to bålfade og 30 spejdertørklæder. Så var de ligesom i gang. Siden har det ikke været nok at have tørklæder. Spejderne er stolte af deres uniformer, som der helst skal være lige så mange mærker på, som der er på Emmas. Den er helt plastret til.

»» Alle børnene skal føle,
at her er nogle voksne, der
gider dem. ««

→ Taler ikke så meget tro

Talen falder på forkyndelse. Signe er hurtig: »Vi er nok ikke den spejderkreds i landet, der har været bedst til at holde andagt. Vi taler ikke så meget om at tro, men handler på vores tro. Vi slår hårdt ned på dem, der taler grimt til hinanden. Her tilbyder vi et fællesskab til børn, der virkelig har brug for at være spejdere. Jeg gør mig umage med at sige til *alle* børnene, at jeg er sindssygt glad for at se dem, alle sammen. De skal have krammere. Alle børnene skal føle, at her er nogle voksne, der gider dem.« Flere af børnene er muslimer, kun tre er fra menighedshjem.

Johanne har en bog: »Gud, ord og himstregimser«¹, som de er begyndt at læse i som afslutning på hvert spejdermøde. Det er i et hverdagsprog på børneniveau: »Spejderne synes, det er hyggeligt. Ikke alle er kristne. Vi italesætter, at det ikke kun er rigtigt at være kristen. Hvis man ikke tror på bøn, så er det vigtigt, at man bare er stille.«

Johanne fortsætter: »Vi gør meget ud af at være tydelige om, hvor vi hører til. Der skal ikke være nogen, der føler, at de bliver narret ind i et kristent fællesskab.« Og de synger altid spejdersangen »Kære far« til slut – en bøn i sig selv.

»Signe fortæller om begejstrede bifald, når spejderne gjorde noget nyt.«

Levende tro

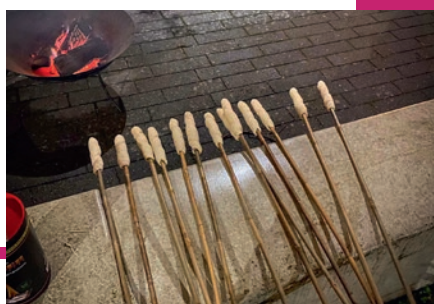
Johanne fortæller, at hun igennem sit liv har oplevet kirken som et sted, hvor hun *hørte* om Jesus: »Spejder er dér, hvor jeg lærer at *leve* min tro. Det er praktisk kristendom om, hvordan vi løser konflikter, hvordan man er sammen.«

Signe tilføjer: »Vi gør meget ud af, at alle børn er noget værd og kan noget. Til spejder kan alle bidrage. Selv de børn, der ikke tror, de kan noget, tror vi på. Når de oplever, at de faktisk godt kan sove hjemmefra, vokser de 10 cm. Vores mål er at få proppet noget selv-værd ind i børnene. Nogle børn bliver kun set på, at de ikke kan sidde stille, høre en besked til ende. Samtidig er det vigtigt, at man skal prøve at være stille ... – alle skal synes, det er rart at være her. Også de voksne. Ofte, når vi er færdige med et spejdermøde, siger vi voksne

»Spejder er dér, hvor jeg lærer at leve min tro. Det er praktisk kristendom om, hvordan vi løser konflikter, hvordan man er sammen.«

til hinanden: »Tak for i dag! Hvor er det vidunderligt at lave spejder sammen med jer!«

Johanne har slutreplikken: »Det har virkelig været en positiv oplevelse at starte sin egen spejderkreds. Sammen med voksne, vi kan lide at bruge tid sammen med. Vi går *også* til spejder. Det er en hobby, vi har valgt. Det skal også være sjovt at være voksen hér.«

1 Merete Bandak: »Gud, ord og himstregimser«, Lohse 2022

Nyt præstepar i Vrå med fokus på børn, unge og børnefamilier

Maria og Gert Bjørsted oplevede et kald, da de fik mulighed for at blive præstepar i Vrå Baptistkirke.

[≡] Henrik Andersen

[📷] Private

Maria og Gert Bjørsted oplevede et kald og fulgte det. Derfor er de rykket fra Grindsted til Vrå sammen med døtrene Maja og Nanna. I Vrå fandt de en menighed, der deler deres vision om at nå og fastholde børn, teenagere, unge og børnefamilier.

Kaldet

En dag omkring vinterferien 2023 fik Maria og Gert Bjørsted et opkald fra deres gode ven Kristian Sloth. Han var kørt til Vrå med sit rullende projekt Børnebussen.¹ Kristian havde et spændende forslag: »Har I overvejet at tage til Vrå Baptistkirke? De skal bruge et præstepar.«

Der blev hurtigt etableret en god dialog med menighedens ledelse. Både Maria og Gert fornemmede, at Kristian havde ramt rigtigt med sit forsøg på at matche præstepar med menighed. I løbet af foråret kom Maria og Gerts ansættelser på plads. Samtidig ansatte menigheden Tine Kragh² i en administrativ stilling. Det hele med 100% opbakning fra menigheden.

Maria fortæller om det hektiske forløb: »Selv om det gik stærkt, følte vi hele tiden, at vi havde fred med det. At det var det her, Gud ville med os.«

»Vi var helt på bar bund. Men vi havde ikke boet her en uge, før kirken bare var »hjem«.«

Menigheden

Familien flyttede til Vrå uden at kende nogen i byen: »Vi var helt på bar bund. Men vi havde ikke boet her en uge, før kirken bare var »hjem«. Det gik lynhurtigt. Vi er blevet taget så godt imod. Det er en meget varm menighed«, siger Maria.

Maria fortæller, at de jo netop er valgt, fordi menigheden vil noget mere: »De vil gerne have mere fokus på børn og unge og mere åndelig indsigt. Da vi var til samtale, var der megen tale om, at menigheden er en familie. Det holder i Vrå. Det er en kirkefamilie, vi er kommet til.«

→ Drømmene

»Vi har en drøm, som vi deler med menighedsrådet, om at fokusere på børn, teenagere og unge – at fastholde dem og lade dem udvikle en sund og stærk tro. Det skal ikke ske på bekostning af de ældre i menigheden – vi skal rumme det hele«, siger Maria.

Gert fortæller, at der allerede er lavet om på nadver-gudstjenesterne. Nu er der nadver ved gudstjenestens begyndelse. Så har børnene mulighed for at deltage, inden de går i Børnekirke.

Børnefamilierne fylder også i drømmene om fremtiden. Både i menigheden og hos Maria og Gert: »Det er vigtigt for os, at børnefamilierne har lyst til at komme hver søndag og ikke kun engang imellem. Vi drømmer om, at børnefamilier virkelig har lyst til at deltage.«

Baggrunden

Maria og Gert Bjørsted har rødder i *Evangelisk Frikirke Danmark*. Maria er vokset op i den daværende Zionkirke i Brovst, og Gerts dialekt afslører tydeligt, at rødderne er midtsjællandske: »Jeg er født og opvokset i Næstved i det, der engang hed Missionsforbundet. I min ungdom var der et godt samarbejde på tværs mellem frikirkerne i Næstved, så jeg er kommet både i Apostolsk kirke, Pinsekirken og Baptistkirken.«

Som ganske unge startede Maria og Gert »Kirkeekspressen«: Et lille rejseteam, der tog rundt og hjalp med børne- og ungdomsarbejde i Nordjylland. Begge er uddannet på Det Norske Missionsforbunds *Ansgar Høyskole* i Kristianssand. Under studierne i Norge fik Gert et kald til at være præst med ansvar for unge i Den Evangeliske Frikirke i Randers. Maria fik job i værestedet *Azusa*, og livet fortsatte i Randers.

Efter en trafikulykke blev Maria ramt af kronisk hovedpine og nedsat arbejdsevne. Begge var nødt til at sætte tempoet ned. Det var svært, men til sidst valgte de at afslutte tjenesten i Randers. Parret flyttede til Grindsted i 2012. Efter job i Vestermarkskirken (Evangelisk Frikirke Danmark) og Betania Kirkecenter (Mosaik) kom kaldet fra Vrå.

»» Det ligner en familie, og man kommer hinanden ved – også på tværs af generationerne. ««

Udfordringerne

Når man kommer fra en anden kirkelig baggrund og dumper ned i en baptistkirke i Vendsyssel, møder man helt sikkert udfordringer. Det har

Maria bemærket: »Det kom bag på mig, at der er en forholdsvis stram liturgi ved gudstjenesterne. Det er noget, jeg skal lære.«

Gert ler, da han fortsætter: »Jeg blev overrasket over, at begreber som præludium og postludium stadig bliver brugt. Vi kan godt begynde med en lovsang eller en salme – og såmænd også en YouTube-video. Men det hedder stadig præ- og postludium.«

De unge

Gert er sikker på, at de unge kommer i de kirker, hvor de får styrket og opbygget deres tro: »Hvis det er enten for intetsigende eller alt for show-præget, så tror jeg, de reagerer. For de unge i dag handler det om at finde Jesus i det, der foregår.«

Maria supplerer: »Vores ældste datter er 17 år. Efter hun var på efterskole, har hun fået venner i hele landet fra alle mulige kirkelige baggrunde. I dag går de unge ikke op i, hvilket kirkesamfund deres menighed tilhører, men hvor de har deres relationer.«

Maria fortæller, at deres ældste datter kun har oplevet at komme i store kirker. Hun oplever Vrå som en »rigtig« menighed: Det ligner en familie, og man kommer hinanden ved – også på tværs af generationerne.

Artiklen er en forkortet udgave af artikel på webmediet baptist.dk.
Se under »Kirkeliv«.

Et godt initiativ

Maria og Gert Bjørsted fortæller, at de hver uge mødes med Tine Kragh. Dagsordenen indeholder blandt andet erfaringsudveksling: Hvad har I gjort rigtig godt? Har I ramt nogle af menighedens ømme punkter? Både menigheden og præsteparret har fokus på at få samarbejdet til at fungere fra begyndelsen. Og de har fundet en god måde at gøre det på.

- 1 Børnebussen tilbyder at arrangere aktiviteter for børn om kristen tro. Se www.børnebussen.dk
- 2 Folkeskolelærere, menighedsrådsformand og nysvalgt til BaptistKirkens ledelse

» De unge kommer i de kirker, hvor de får styrket og opbygget deres tro. «

Har du prøvet en genstart?

Har du nogensinde fået det spørgsmål fra it-support, hvis din computer, din mobil eller dit fjernsyn er kørt fast? Det er som regel første skridt til en løsning af problemerne.

[≡] Lasse Åbom, baptistpræst i Aarhus og proceskonsulent i Baptistkirken i Danmark
[📷] Ole Steen Pedersen

På mange måder kan man sige, at Baptistkirken er kørt fast. Det er naturligvis en grov generalisering, men det overordnede billede er, at mange menigheder kæmper for at få tingene til at hænge sammen. En del menigheder lukker, og endnu flere er på vej til det. Meget få steder ser vi nye mennesker komme til tro og slutte sig til menighederne.

Øgede krav og regulering fra stat og pengeinstitutter presser vores frivillige og øger de administrative byrder. Mangel på medarbejdere – både ansatte og frivillige – gør, at man som lokal menighed ind imellem føler, at man hopper fra tue til tue for at få tingene til at hænge sammen. Det er svært at få kræfter til at tænke langsigtet og nyt, når al energi går

med at få kalenderen til at gå op og få stablet en gudstjeneste på benene den kommende søndag.

Baptistkirken i Danmark

På nationalt plan må vi også konstatere, at vi er kørt fast. Som kirkesamfund bliver vi ældre, og forbindelsen til børn og unge er svær. Opbakningen til organisationen og de fælles tiltag svinder. Senest så vi det i problemerne med at finde nye folk til ledelsen.

Menighederne bliver stadigt mere forskellige i teologi og udtryksform, og vi spørger os selv, hvad vi efterhånden er fælles om? Selvfølgelig er der lyspunkter, og både lokalt og nationalt ser vi positive historier og nye muligheder og liv. Mange mennesker gør et stort og forbilledligt arbejde, men det må ikke gøre os blinde for at se realiteterne i øjnene: Vi trænger til en genstart.

Genstart2025

Den tidligere ledelse havde allerede sat gang i en proces for at adressere situationen. Efter vi i sommer fik valgt en ny formand og tre nye medlemmer ind i ledelsen, har den nuværende ledelse valgt at videreføre og udvide arbejdet.

»Kirken lever og ånder gennem sin inspiration fra Gud og sit kald til at være i tjeneste for verden.«

»Genstart2025 er ikke først og fremmest en organisatorisk proces. Genstart2025 er en bøn.«

Som du måske har læst, kalder vi processen Genstart2025, og vi har i ledelsen dedikeret hoveddelen af vores arbejde til den proces. Nu samles vi til en række mødedøgn og forsøger sammen at sætte ord på de udfordringer og muligheder, vi ser, og de drømme, vi har for kirken. Vi er stadig i den udviklende fase og bruger det meste af året på at lytte til en række ressourcepersoner og til menigheder, der lykkes med tingene – og vi har sat god tid af til drøftelsen af de foreløbigt fire spor, vi har identificeret:

- udvikling af levedygtige menigheder
- styrkelse af børne- og ungdomsarbejdet
- udrustning af frivillige og ansatte medarbejdere
- fornyelse af organisation og struktur

Synode – vejen vi går ad sammen

Vi arbejder os frem imod at indkalde til en synode i foråret 2025, hvor vi som menigheder kan genbekræfte vores relation til fællesskabet og udstikke den vej, vi skal gå sammen frem mod 2050. Det er netop grundbetydningen af ordet synode (fra græsk: »syn« = sammen og »Hodos« = vej). Synoden har tidligere været brugt på afgørende tidspunkter af kirkens liv som en mulighed for en gennemgribende samtale både teologisk, organisatorisk og missionalt – og vi mener, den tid er kommet igen.

Vi har brug for positivt at vælge hinanden og →

→ samarbejdet til – og det kan vi kun gøre, hvis vi tager os god tid til sammen at stikke en retning ud, som vi sammen skal gå i. Vi har brug for at genfinde vores fælles mission – vores formål med at være kirke. Vi skal spørge hinanden, hvad vi skal gøre for, at vi kan svare på det kald, Gud har til os i verden i dag.

Det vigtigste

Alt er ikke gjort ved beslutninger og organisatorisk arbejde. Kirke forandrer vi ikke først og fremmest gennem processer, vedtægter og målsætninger – for kirken er hverken en forretning eller en forening. Kirken lever og ånder gennem sin inspiration fra Gud og sit kald til at være i tjeneste for verden.

Genstart2025 er ikke først og fremmest en organisatorisk proces. Genstart2025 er en bøn – en bøn om at Gud må forny sin kirke og give os kraft til at være den kirke, vi er kaldet til at være. Alting begynder med vores tro og vores forhold til Gud, og hvis ikke vi har den dimension med, kan vi lige så godt pakke sammen med det samme.

» Vi har brug for at genfinde vores fælles mission – vores formål med at være kirke. «

Genstart2025

Baptistkirken i Danmark har sat gang i en proces for at forny kirken. På vej i processen skriver Lasse Åbom gennem hele 2024 om de tanker og værdier, der præger processen, og deler af de oplevelser, han har i samtalen om fremtidens kirke.

Derfor bliver vi nødt til at være lydhøre, så vi kan skelne, hvad der er Guds stemme i en tid, hvor meget larmer omkring os. Vi skal lytte til hinanden, og vi skal styrke vores fælles spiritualitet og åndelige liv, så det ikke bliver årsag til splittelse efter smag og stil, men en kilde til liv, glæde og trøst. Vi bliver også nødt til at være modige og ikke lade os styre af frygt for at fejle eller for uenighed. Vi må forvente, at vi både vil fejle og blive uenige, og så stræbe efter at håndtere det så klogt og kærligt, vi kan.

Endelig må vi holde fast i fællesskabet – vi skal styrke og udvikle vores samarbejde, også selvom det kan betyde, at vi indimellem må gøre op med vores højt besungne baptistiske selvstændighed. Sammen står vi stærkere, og vi har brug for hinanden også fremover.

Det er nogle af de grundlæggende værdier, vi i ledelsen tager med os ind i arbejdet. Vi glæder os til samtalen, til arbejdet og til at se, hvad der ligger foran os som kirke.

Nicolas: Børnene bliver min mærkesag

I begyndelsen af december blev Nicolas Ditlev Fromsejer, formand for Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU), valgt til styrelsen i Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF)

[≡] Henrik Andersen

[📷] Bent L. Hansen og DUF

Valget er et kæmpe klap på skulderen til Nicolas Fromsejer og til det frivillige arbejde i Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU). Der er 17 pladser i DUF's styrelse. Hvad betyder det for BBU og BaptistKirken, at Nicolas sidder på en af pladserne?

Med i maskinrummet

Nicolas behøver ikke mange brøkdele af et sekund til at tænke over svaret: »Vi kommer helt ind i maskinrummet og er med til at styre retningen for DUF. Valget giver ikke særlige fordele, men vi kan præge samtalen med de

tanker, der er i vores bagland og i vores kirkesamfund. Vi kan fortælle, hvad der er vigtigt for os.«

Det er svært at forestille sig, at flere unge møder evangeliet, fordi BBU har en plads i DUF's styrelse. Hvorfor er det så vigtigt at

»Vi har både en forpligtelse til at tale børns rettigheder og muligheder op og til at skærme børn mod ting, som børn ikke behøver tage stilling til.«

→ påvirke DUF's retning? Igen kommer svaret prompte fra Nicolas: »DUF repræsenterer rundt regnet 650.000 børn og unge. Derfor taler DUF også med et ret stort mandat i den demokratiske samtale mellem regering, politiske partier og civilsamfundet. Og når vi taler om åndsfrihed og retten til at mene og tro, som vi nu gør, så er DUF både vores talerør og garant for vores rettigheder.«

Børnene bliver Nicolas mærkesag

Det er oplagt, at man ikke kan engagere sig lige meget i alle spørgsmål som styrelsesmedlem. Nicolas har allerede prioriteringerne på plads: »Både for mig og for den kirkelige gruppering, jeg repræsenterer i styrelsen, er børnene vigtige. Jeg tror, at børnene bliver min mærkesag. DUF glemmer nogle gange, at der er rigtig mange børn i mange af medlemsorganisationerne.«

Flere vil arbejde for børnene

Den kirkelige gruppering i DUF omfatter stort set alle de kirkelige børne- og ungdomsorganisationer. Nicolas fortæller, at der er et

bredt ønske om mere fokus på børns vilkår: »Børn skal have lov til at være børn. Det lyder måske lidt »flyvsk«, men jeg tror, at vi alle sammen kan skrive under på, at vi lever i et samfund, hvor børn skal tage stilling til meget mere end tidligere. Som kristne organisationer i DUF har vi en forpligtelse til både at tale børns rettigheder og muligheder op og til at skærme børn mod ting, som børn ikke behøver tage stilling til.«

Arbejdsgangen i DUF

I DUF er det årlige delegeretmødet den øverste myndighed. Nicolas fortæller, at styrelsen mødes en gang om måneden. På møderne følger man op på beslutninger fra delegeretmødet og tager stilling til sager, der dukker op undervejs. Nicolas fortæller, at arbejdet i DUF minder om det, der sker i regering og folketing:

»Vi er delt op i grupperinger, fordi vi helt naturligt har forskellige ting til fælles. BBU er med i den kirkelige gruppering, der favner alle de kristne børne- og ungdomsorganisationer. Andre grupperinger er Samrådet, hvor spejderne er med, og Vennerne, som er de fleste politiske ungdomspartier. Danmarks Socialdemokratiske Ungdom er med i Familien sammen med en masse lignende organisationer fx fagbevægelsens ungdomsorganisationer.«

De kristne vil have mere indflydelse

Reglen er, at jo flere man er, desto mere indflydelse kan man få. Nicolas fortæller, at væksten i de kirkelige organisationer medfører et ønske om mere indflydelse: »DUF er politisk. Man kan godt mærke, at man »træder et trin op« i forhold til det almindelige foreningsliv. Det handler både om overordnede strukturelle forhold, demokrati, åndsfrihed – de brede penselstrøg. Men også om det fx bliver for dyrt at være aktiv i foreningslivet. Det er en balance, vi skal holde.«

Begejstret for arbejdet

Det er tydeligt, at Nicolas er begejstret for DUF's idégrundlag. Alligevel skal han lige bruge et øjeblik til at overveje, hvad der fascinerer ham mest ved det arbejde, han er på vej ind i: »Jeg synes, det er helt unikt, at vi i Danmark har DUF. Her kan vi som kristen ungdomsorganisation være i fællesskab med andre, som vil noget helt andet, har helt andre holdninger og værdier. Men vi kan mødes om et fælles tredje. Man bliver dannet som menneske, når man fornemmer, at man er en del af noget større.«

Et A- og et B-hold?

Nicolas forklarer, at DUF har fokus på, hvordan de enkelte organisationer i paraplyen

» Væksten i de kirkelige organisationer medfører et ønske om mere indflydelse. «

»Vi er godt klar over,
at der er en masse, som ikke
er en del af et fællesskab.«

DUFs styrelse, december 2023.

kan række ud til unge, der ikke er en del af foreningslivet:

»Vi er godt klar over, at der er en masse, som ikke er en del af et fællesskab. Men som med så mange andre ting har vi ikke den gode løsning endnu. Men bare det, at opmærksomheden er der, og at det bliver italesat gør, at vi bliver mindet om, at det faktisk er ret unikt at få lov til at tilhøre et større fællesskab. Jeg

vil ikke sige, at der er et A- og et B-hold. Men der er helt klart nogen, der ikke har de samme muligheder, og som ikke er en del af et fællesskab. Dem kæmper vi også for at få med.«

En vigtig post

Det er ude i foreningerne, børneklubberne, gospelkorene og studiekredsene, børnene og de unge oplever engagerede frivillige ledere.

DUF er med til at skabe de politiske og økonomiske rammer for det arbejde, BBU gør for børnene og de unge. Derfor er en styrelsespost en vigtig mulighed for BBU til at dele ideer og værdier med andre ungdomsorganisationer.

Velkommen i Strikkeklubben

I Købnerkirken har kvinderne etableret et netværk, hvor håndarbejde baner vejen for de svære spørgsmål.

[≡] [📷] Signe Lund Christensen

Det er en mørk og råkold november-aften på Amager, men på øverste etage i »præsteboligen« i Lærdalsgade er både stemningen og teen varm. Købnerkirkens netværksgruppe »Strikkeklubben« er samlet. Det sker én onsdag aften om måneden og initiativtagerne – Carla

og Amanda – som også er beboere i »præsteboligen«, som pt. er udlejet som ungdoms- »kollektiv« – må afbryde den livlige snak om sofabordet for at sætte gang i aftenens mere styrede samtale med spørgsmålet: »Har du tænkt over din begravelse?«

Strik med et større formål

Der er ikke noget nyt i at mødes i et kirkefællesskab omkring håndarbejde. Det husker

»Strik og håndarbejde er moderne og udbredt i alle aldersgrupper.«

»Håndarbejde fremhæves især som en mulighed for at være stille sammen, uden at det er akavet.«

jeg selv, at kvindekredsen gjorde i min egen barndom. Men Strikkeklubben er netop ikke kvindekredsen – det er en netværksgruppe med følgende beskrivelse:

»I »Strikkeklubben« mødes vi og deler glæden ved håndarbejde, mens vi sammen prøver at blive klogere på livet, troen og alt det, som undrer os. Vi mødes på tværs af alder og livssituation for at lade os inspirere af hinandens levede liv, opmuntre af gode fortællinger og spejle os i alt det, vi har til fælles. Så lige meget om livet slår knuder, eller om du har hæftet alle ender, er du mere end velkommen til at tage del i vores fællesskab, hvor vi ikke garanterer facit og endelige svar, men ærlige snakke og godt selskab.«

Usædvanligt stort aldersspænd

Strik og håndarbejde er moderne og udbredt i alle aldersgrupper. Derfor har Strikkeklubben også ramt et uvant stort aldersspænd fra 20'erne til 70'erne – dog indtil videre primært kvinder. Aldersspredningen hindrer ingenlunde en åbenhjertig og fri omgangstone, hvor der er plads til både tro, tvivl og undren. Denne aften undres vi sammen over lignelsen om de ti brudepiger, mens kliklyden fra strikkepindene danner bagtæppe – også for stilheden og eftertænksomheden.

»Det giver noget helt særligt med så mange forskellige input på tværs af alder«, fortæller

én af deltagerne på spørgsmålet om, hvad Strikkeklubben kan bidrage til i et menighedsfællesskab. »Det er et dejligt fællesskab med nogen, som er et andet sted i livet end én selv.«

Plads til stilhed og refleksion

Rammen med håndarbejde fremhæves især som en mulighed for at være stille sammen, uden at det er akavet. »Det er lettere at blive i samtalen, og man kan byde ind, som man vil«, nævner en strikker. En anden fortsætter: »Det er ikke helt så intenst at tale om de store ting, når man samtidig sidder med noget i hænderne. Man kan også bare være stille.«

»Det er en anden måde og en anden gruppe at dele liv med end andre netværksgrupper.«

De unge tog initiativet

At mødes på tværs af generationer og sædvanlige aldersskel – men med fællesskabet i troen og håndarbejdet – fremhæves igen og igen. Carla og Amanda, som har taget initiativ til Strikkeklubben, er selv de yngste deltagere i gruppen. Til hver gang har de forberedt et lille oplæg, som samtalen tager sit udgangspunkt i. Men uden et facit: »Vi mødes for at undres sammen. Her er plads til de modige og svære spørgsmål, og alle tolkninger er velkomne. Der er en stor trykthed i fællesskabet her.«

En livgivende cocktail

Grin og humor er der heller ikke mangel på i Strikkeklubben, og på tværs af generationer deles både muntre bemærkninger, omsorgsfulde opmuntringer og tips til særligt udfordrende strikkeopskrifter. Efter et par timer af denne livgivende cocktail er det tid at pakke håndarbejdet sammen og begive sig ud i den blæsende november-aften, tanket op af nye indsigter og varmt fællesskab.

»Hver gang har de forberedt et lille oplæg, som samtalen tager sit udgangspunkt i. Men uden et facit.«

Om at blive døbt

Tre unge mødes i Korskirken inden fællesspisningen og spejdermødet for at fortælle om at blive døbt i troen på Jesus Kristus.

»Nu er jeg faktisk medlem af menigheden.«

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Peter Toldam

Jonas Kjærgaard, lige fyldt 16 år, Karoline Juel Nilsson og Sofie Toft Mikkelsen, begge 15 år, har altid fulgtes ad i kirken, i søndagsskolen, spejdergruppen, kristendomsklassen og i dåbsklassen.

Karoline giver udtryk for, at det føltes rigtigt at blive døbt efter kristendomsklassen, hvor de fik en masse viden om, hvad det handlede om. Dåbsklassen satte endnu mere på plads, og alle tre besluttede sig for at blive døbt. Jonas siger: »Vi har været i Korskirken hele vores liv, så det føltes meget naturligt at skulle døbes og blive fuldt medlem i menigheden.«

Samtale om troen?

De store trosoplevelser fylder ikke, men dåbsbeslutningen er en naturlig konsekvens, når man kommer i en baptistkirke. Der tales ikke

meget om tro og følelser i spejderlivet, og det er generelt lidt svært. I kristendomsklassen og dåbsklassen er der rum for fortrolighed og mulighed for at drøfte spørgsmål både med præster og deltagere.

Alle tre kender voksne, som de medgiver at kunne tale med om troen, men samtalepartnere er alligevel indsnævret til udover præsterne at være egne forældre, en nylig døbt søster/veninde og en enkelt spejderfører.

Konsekvenser for fremtiden

På spørgsmålet om, hvilken betydning beslutningen får for fremtiden, udbryder Sofie, at hun ikke kunne mærke noget lige bagefter, men alligevel blev hun lidt ramt: »Nu er jeg

faktisk medlem af menigheden.« De andre nikker: Det er godt at høre til.

Det er diffust at tænke fremtid. Jonas siger: »Man ved jo ikke, hvad der sker i fremtiden, men jeg kan ikke forestille mig ikke at være en del af et menighedsliv.« Karoline og Sofie følger op: »Det er en fast del af vores liv. Det ville være mærkeligt ikke at have en kirke at komme i.«

Den nære fremtid byder i 2024 på K2, som er opfølgningen på det første kristendoms-klasserforløb, og Jonas, Karoline og Sofie glæder sig meget til samværet med de unge, som de lærte at kende i det første forløb.

Døbt den 1. oktober 2023 i Korskirken:

Jonas Kjærgaard, lige fyldt 16 år, Karoline Juel Nilsson, 15 år, og Sofie Toft Mikkelsen, 15 år.

»Det ville være mærkeligt ikke at have en kirke at komme i.«

Ny ansættelse i BaptistKirken

Baptistkirken i Danmark har sat gang i fornyelsesprocessen Genstart2025.

Processen kommer til at omfatte hele organisationen og alt det arbejde, der foregår i BaptistKirken. For at styrke processen har ledelsen valgt at ansætte Lasse Åbom som proceskonsulent på halv tid frem til den 31. juli 2024.

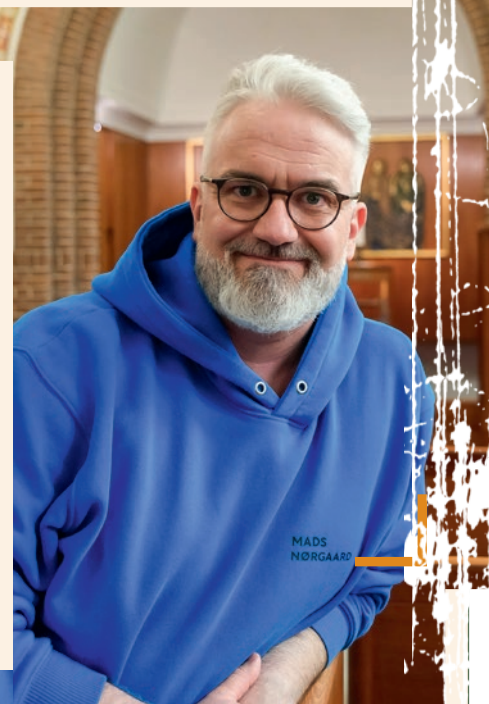
Arbejdsopgaver

Lasse Åbom skal stå for den strategiske planlægning, den nødvendige research og for kommunikation. Han skal blandt andet udarbejde et inspirationsmateriale, der kan

udsendes til alle menighederne i august 2024. Derudover leder Lasse Åbom også BASIS – den teologiske grunduddannelse.

Lasse Åbom er til daglig præst i Immanuelskirken, Aarhus Baptistmenighed. Han blev valgt ind i BaptistKirkens ledelse i sommeren 2023, men holder orlov fra den post, så længe han er ansat.

Læs mere om Genstart2025 på side 22-24 i artiklen: »Har du prøvet en genstart?«

Navne

Døbte

Hjørring

17.12.2023:

Lisbeth Bermann Anderson, f. 16.12.1953.

Vaarst

12.12.2023:

Nanzy Lily Par Zawkhai, f. 02.12.2008

Khaih Lao Tlai Zawkhai, f. 21.10.2006

Diane Uwamahoro, f. 16.11.2007

Judite Uwimana, f. 10.09.2009

Optaget

Odense

19.11.2023:

Allan Sørensen, f. 17.12.1963,

døbt 28.08.2000 i Pinsekirken, Esbjerg

Vaarst

12.12.2023:

Zawadi Mushimaimana, f. 30.05.1990

Jean Claude Ngiruwonsanga, f. 04.04.1971

Døde

Frederikshavn

Alice Gunhilda Groth, født 17.06.1927,

døbt 14.09.1947 i Sindal, døde 10.01.2024

Odense

Lis Uhre Knudsen, født 13.06.1940,

døbt 01.12.1975, døde 22.10.2023

Nørresundby/Vodskov

Niels Jørn Jensen, født 11.05.1965,

døbt 19.04.1981 i Gandrup, døde 20.11.2023

Mod og begejstring i Østhimmerland

Flertallet af medlemmerne i Østhimmerlands Baptistmenighed er over 50, men de vælger aktivt en 25-minutters køretur til kirkens mange ugentlige aktiviteter i Vaarst.

[≡] Jamie Lynn Cunningham

[📷] Private

Mark efter snedækket mark ruller forbi i mørket. GPS'en er indstillet til sydøst for Aalborg, en landsby med 362 indbyggere. Der er aftensgudstjeneste og kirkekaffe i den tidligere stationsby Vaarst sidste søndag før advent. En renoveret kirke og menighedssal ligger tæt på den tidligere friskole, som drejede nøglen om i 2014.

Evangelium og legende lethed

Selv om de fleste af de 141 medlemmer i Østhimmerlands Baptistmenighed ikke længere har hjemmeboende børn, har de ikke opgivet håbet om at så evangeliet hos flere børn og unge lokalt. De lægger hus til ca. 25 spejdere, primært byens børn. Flere førere ønskes. De er meget glade for de fire teenagere, der blev

døbt for nylig – søskende fra flygtningefamilier fra henholdsvis Rwanda og Myanmar. Menighedens unge havde i gamle dage et stærk bånd til Karmelkirken i Aalborg, og de gråhårede »unge-i-sindet«¹ besøger stadig hinanden til fællesgudstjeneste.

Det er nemt at fornemme menighedens begejstring for leg, da gæstepredikanten denne aften kaster et rollespil ud til dem her ved kirkeårets ellers teksttunge slutning. For når mange selv har været spejdere i kirken og fortsat er aktive i menighedsweekender, sommerhøjskole, seniortræf

»Det kræver mod og håb samt viljen til at reflektere og sætte ord på dét, der tidligere kom som en selvfølge.«

og kor, så kan otte Toms Guldbarrer, en 35-kilo sæk foder og en hjemmelavet sækkevogn snildt omdannes til mild latter, betroede talenter og liv, der investeres i fællesskabet.

Hvilken klang?

Som i så mange andre baptistmenigheder kan valg af salmer og sange være en udfordring nu, hvor der ikke længere er en fast organist. Menighedens musikalske talenter på klaver, guitar og trommer formår alligevel at løfte stemningen med støtte fra en flerstemmig klang fra kirkesalen. Det er næppe kun kirkens kor, der kan synge igennem.

Nogle foretrækker dog mere konservative rammer, og andre foretrækker nyere lovsange – helst med et fokus på Gud i forhold til menighedens vi, fremfor det enkelte individ – og teamsamarbejde om gudstjenesten. Derfor har menighedens unge og forholdsvis nye præst, Christian Sofussen, bedt om støtte og et »gudstjenesteudvalg«² til at hjælpe med at finde en balance i liturgi og sangvalg.

Hvilke udfordringer?

Demografiske ændringer – de unge flytter til byerne, og børnefamilierne flytter derhen, hvor skolen ligger – sammen med en præst og en organist, der stoppede under Covid-pandemien, vil altid være en udfordring for en menighed. Det kræver mod og håb samt viljen til at reflektere og sætte ord på dét, der tidligere kom som en selvfølge. Spørgsmål som »Hvem er vi nu?«³

»Flere udtrykker et savn af medlemmer, der ikke dukker op som tidligere.«

og »Hvor er vi på vej hen?«⁴ kan virke uoverskuelige. Flere udtrykker et savn af medlemmer, der ikke dukker op som tidligere. Derfor har menigheden også nedsat et VITAL-udvalg og er begyndt på den svære, men forhåbentlig også givende proces med Jan Kornholt som konsulent.

Nye veje?

Menigheden i Vaarst har en stærk tradition for at tænke ud af boksen, men har for tiden behov for en gensidig forventningsafstemning. De fem faste grupper, der på skift står for menighedens særlige arrangementer, Kvindenetværket og Seniortræf er dog med til at holde traditionerne og fællesskabet sammen. Spændende aktiviteter og foredrag for både kvinder og mænd er velbesøgte.

Kirkekaffen trækker ud, fordi samtalen går. Her er også plads til at dele tanker om dagens tekst og livets byrder; en fortrolighed, der også findes i tre forskellige bibelgrupper og til en Taizé-inspireret bøn og andagt hver fredag aften. Menigheden er »en kirke, der sår«, og derfor flyttede Christian Sofussen til byen og ønsker eget kontor i kirken. For det er primært ikke-kirkevante fra byen, der kommer til spejdermøderne. Håbet er at tiltrække flere fra byen til både aftenbøn og gudstjenester.

Mon ikke de finder vejen videre, som de har gjort mange gange før?

Flygtninge fra Chin Staten

Baptistkirken i Danmark har mange medlemmer fra Myanmar. Mange af dem kommer fra Chin Staten i det vestlige af landet, hvor de fortsat har familie og venner. Eller rettere havde, for efter militærkuppet 1. februar 2021 er mange enten internt fordrevne eller flygtet til delstaten Mizoram i nabolandet Indien.

[≡] [📷] Morten Kofoed, sekretær for international mission

Jeg besøgte i december 2023 Mizoram for at tilse det sundhedsarbejde, som Baptistkirken sammen med herboende burmesere har støttet i de mange Chin flygtningelejre i Mizoram og i Chin Staten. Arbejdet udføres i samarbejde med Chin Health Organisation, CHO¹. Med på turen var også Moses Peng² og Zung Hlawng Ceu³. Det anslås, at der er over 70.000 flygtninge i Mizoram. Hvor mange internt fordrevne, der er i Chin Staten, er uvist.

Livet i lejrene

Vi besøgte fire lejre, hvor der i hver bor mellem 100 og 400 personer. Det er ikke teltlejre, som vi ser på TV, men små landsbyer med beskedne huse, der primært er bygget af bambus. Nogle er heldige at have metaltagplader, men ellers er det flettet bambus og presenninger. Mange af lejrene ligger i svært tilgængelige områder, og den megen regn hjælper ikke på tilgængeligheden. Der er ikke vand og strøm i lejrene; nogle steder har de dog solceller, så de kan få lidt lys, når det er mørkt. Ofte må de hente vand flere kilometer væk.

Vil du støtte
arbejdet blandt flygtninge, kan du indbetale et beløb på MobilePay 330 048 eller konto 3201 10042879 mærket »Myanmar«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Der bor flere familier i husene.

Lejrlederen i lejren Sihmui 1, Ting Han, fortalte: »Vi var nødt til at flygte fra Chin Staten, fordi vi havde støttet CDM⁴ efter militærkuppet. Det er trygt at være i lejrene, som er meget velorganiserede, men vi har kun overskud til at tænke på, hvordan vi skal få mad og holde os varme. Og så betyder det meget, at vores børn får skolegang, så de får større chancer for en god fremtid efter krigen!«

Rundt i lejrene ser vi små køkkenhaver, stabler af brænde og små husdyr. Folk forsøger at klare sig, som de nu kan. Nogle får hjælp fra familie og venner udefra, men de fleste må klare sig med det, de selv kan dyrke, og så den nødhjælp, der indimellem bliver delt ud af kirker og de få organisationer, der arbejder i området.

CHOs arbejde

Det er ikke kun i Mizoram, CHOs læger og sygeplejersker fungerer. CHO har også 17 mobile teams, der arbejder inde i Myanmar. Uden for de store byer er sundhedssystemet i praksis brudt sammen. CHOs medarbejdere løser altså en stor opgave med at besøge de ofte ufremkommelige landsbyer for at tilbyde

»Vi var nødt til at flygte fra Chin Staten, fordi vi havde støttet den civile ulydighedsbevægelse CDM efter militærkuppet.«

»Børnenes fremtid var dét, der fyldte hos de fleste.«

basal sundhedshjælp, og de har netop afsluttet en større vaccinationskampagne. De har lidt medicin med og kan sy sår mv. sammen.

Større ting – som fx krigsskader – har de kun ringe mulighed for at behandle. Og den slags forekommer, fordi der er krigshandlinger og militær i områderne. Vi besøgte også et hospital i byen Lawgntlai i Mizoram, der drives af det lokale baptistsamfund. Den aften fik de melding om, at de fire timer senere ville modtage en række krigsskadede patienter fra Chin Staten. Det er en tur på 8-10 timer for de allerede hårdt prøvede patienter.

Håb trods alt

Indtrykkene på turen var mange. Håb og håbløshed gik hånd i hånd hos dem, vi mødte. Børnenes fremtid var dét, der fyldte hos de fleste. Derfor var det også naturligt, at de havde bygget skoler i lejrene. Der er lærere blandt flygtningene, så de underviser børnene, selvom de mangler tidssvarende undervisningsmaterialer. Det giver trods alt lidt håb for fremtiden og den næste generation.

Skole i Sihmui.

Køkkenhave.

- 1 Chin Health Organisation, CHO. En uafhængig NGO, der arbejder i Chin Staten og i Mizoram.
- 2 Medlem af BaptistKirkens ledelse og generalsekretær i CCA-DK, Chin Christian Association i Danmark.
- 3 Formand for CCA-DK, sammenslutning af Chin-menigheder i Danmark – ni baptistmenigheder og en pinsemenighed.
- 4 Civil Disobedience Movement, CDM. Civil ulydighedsbevægelse, der opstod efter militærkuppet i 2021.

Lad os gå en tur sammen

BaptistKirken – vi – har besluttet at gennemføre en revitaliseringsproces, som nu kaldes Genstart2025. I den proces skal vi være forberedte på, at meningerne vil brydes. Og vi, der har været aktive i kirken i mange år, vil gerne være med.

[≡] Ebbe Holm

[📷] Agung Suksmanto, Unsplash

Vi har mange holdninger i vores kirke – både kirkens ledelse, menighedsråd og aktive i menighedernes aktiviteter. Og så er der dem, som altid siger noget ved punkt »Eventuelt« på de talrige dagsordener, der regulerer vores kirkelige arbejde. Vi véd altså, at det er besværligt at gennemføre ændringer i vores menigheder på grund af »ikke umiddelbart flytbare meninger«.

Måske vi skal gå en tur?

I Korskirken i Herlev – til det, vi kaldte »Korskirke-dagen« – skulle vi i dagens løb gå en tur med et andet medlem. På en halv time skulle vi fortælle hinanden, hvem vi hver især var, og hvad vi kunne tænke os, der skulle ske med vores menighed.

Én fandt ud af, at »ham det gamle snakkehold« med de altid korrekte meninger faktisk var rigtig rar og havde gode erfaringer og sympatiske holdninger. En anden opdagede glæden ved, at en ung mand i menigheden gerne ville

gå tur med »mig gamle kone« – ikke bare for at få hende til at lave mad til spejderne, men også for at høre hendes mening.

Det blev en spadseretur, som skabte nye bekendtskaber. Og den ændrede manges fordomme.

Lad os lytte til hinanden

Lad os i Genstart2025 gå en tur to og to og tale sammen – uden forud fastlåste meninger om hinanden.

Jeg ønsker, at rigtig mange vil lytte til hinanden. Måske vi kommer til at forstå, hvorfor andre mener dét, de gør. Vi er nogle, der gerne vil deltage positivt i BaptistKirkens *Genstart2025*, også selvom andre vil sige, at vi »helt sikkert ikke er til at ændre«.

Dybt i baptisternes DNA ligger Balthasar Hübmairs beskrivelse af, hvordan man lader sig overbevise: »Det skal ske ved hellig vejledning – ikke ved tvang, men venligt«.